

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **V. I.**, zastoupen Mgr. Anetou Bendovou, advokátkou, se sídlem U Soudu 388, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.11.2013, č. j. OAM- 243/LE-LE18-LE05-2012, ve věci mezinárodní ochrany, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou. Namítal pochybení správního orgánu ve správním řízení, a to porušení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o

němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a dále porušení ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, neboť žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky pro jejich udělení. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby, učiněném prostřednictvím soudem ustanovené zástupkyně žalobce namítá porušení ustanovení § 3, § 50 odst. 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, § 12 a § 14a zákona o azylu. Dle jeho názoru žalovaný nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Rozhodující příčinou jeho problémů v zemi původu byla skutečnost, že se obával represe ze strany státních orgánů Ukrajiny pro sběr podpisů na podporu opoziční političky Julie Tymošenkové. Poukázal na současnou situaci na Ukrajině odůvodňující jeho obavu, když je zřejmé, že represe státních orgánů vůči opozičním projevům je silná, v zemi nefungují základní mechanismy demokracie. Má za to, že žalovaný nedostatečně posoudil možnosti využití vnitřní ochrany žalobce v zemi původu a domáhání se ochrany u státních orgánů. Domnívá se, že jeho strach z pronásledování ze strany ukrajinských státních orgánů je odůvodněný. K použitým informacím o zemi původu žalobce uvedl, že musí být maximálně relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné. Namítá, že závěry o tom, že nebyly shledány důvody pro udělení humanitárního azylu či udělení doplňkové ochrany, jsou zcela obecné. Rovněž obecný odkaz na zjištění osobních a rodinných poměrů považuje žalobce za nedostatečný. Dle jeho názoru žalovaný porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, když nepřesně a neúplně zjistil skutkový stav věci a tento nesprávně právně kvalifikoval. Závěr žalovaného v části týkající se neudělení doplňkové ochrany, považuje žalobce i z důvodů nedostatečných skutkových zjištění, za nedostatečně odůvodněný a tedy nepřezkoumatelný. Trvá proto na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení s tím, aby si žalovaný obstaral dostatek aktuálních informací o politické situaci v zemi původu, zejména ve vztahu k tomu, jakým způsobem státní moc zaručuje ochranu svým občanům, kteří sympatizují s opozicí či veřejně vyjadřují svou podporu, ať pouhým faktickým konáním, či slovně, nebo činnostmi pro opozici, ať již úplatně či bezúplatně. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že jeho jediným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je snaha o legalizaci pobytu na území ČR. Uvedl, že v případě návratu do země původu by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, zajištění policií, psychické i fyzické mučení nebo nelidské či ponižující zacházení ze strany ukrajinských státních orgánů.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žalobních námitek, s nimiž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Zopakoval skutečnosti uvedené žalobcem v jeho žádosti a pohovoru s učiněným závěrem, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit, že by mohl být pronásledován z důvodů uvedených v § 12 nebo že by mu hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Zdůraznil výjimečnost institutu azylu, který neslouží k legalizaci pobytu. K žalobním námitkám uvedl, že povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu má správní orgán pouze v rozsahu

důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Odkázal v tomto směru na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS), jmenovitě na rozsudek č.j. 5 Azs 170/2004 ze dne 26.8.2004, který konstatuje, že *„správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochranu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. Ze žádného ustanovení tohoto zákona nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění“*. Žalovaný konstatoval, že v azylovém příběhu žalobce shledal řadu nesrovnalostí, které podrobně popsal a odůvodnil na straně 4 napadeného rozhodnutí. Žalobcem tvrzené skutečnosti v průběhu správního řízení nebyly doloženy žádnými hmatatelnými důkazy a vykazují značné rozpory. Dle názoru žalovaného si žalobce v průběhu správního řízení účelově upravuje a přizpůsobuje svůj příběh tak, aby se co nejvíce přiblížil realitám v zemi původu ve snaze dostat zákonným důvodům pro udělení mezinárodní ochrany. K věrohodnosti žalobcem tvrzených skutečností žalovaný odkázal na judikát Vrchního soudu v Praze - rozhodnutí č.j. 5 A 746/2002-31 ze dne 29.1.2001, v němž soud konstatoval, že *„nepravdivost tvrzení žadatele o hodnověrnost jeho osoby jsou základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o nichž žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu, a případné důkazy, jichž se na podporu svých tvrzení takový žadatel dovolává v rámci azylové procedury, mohou být ověřeny zpravidla toliko rámcově. Potřebnou věrohodnost sama osoba, a tím i příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost tvrzení opakovaně zjištěna a nasvědčuje tak tomu, že k odchodu z vlasti vedly žadatele skutečnosti jiné, než jím tvrzené.“* K žalobní námitce ohledně informací použitých pro vydání napadeného rozhodnutí, žalovaný uvedl, že žalobce nevyužil svého práva, nechtěl se seznámit s obsahem informací, vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ani ke zdrojům informací či způsobu jejich využití. Navrhl pouze doplnění některých dokladů do 8.8.2013, avšak nic nedoložil. Tuto námitku poprvé vnesl až v žalobě. K námitce neudělení humanitárního azylu žalovaný poznamenal, že na něj není právní nárok, odkázal na konstantní judikaturu NSS, jmenovitě na rozsudek č.j. 3 Azs 12/2003 ze dne 15.10.2003, v němž se uvádí *„udělení azylu z humanitárních důvodů je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární důvody či nikoli, to je skutečně věcí diskrečního oprávnění správního orgánu, soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů.“* Žalovaný uvedl, že řádně zjistil a posoudil žalobcovu osobní situaci i situaci v zemi původu, jeho zdravotní stav a odkázal na závěry vydaného rozhodnutí ohledně neudělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. K námitce neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož vyplývá jakými úvahami se řídil včetně aplikace právních předpisů, na základě kterých rozhodoval při posouzení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Setrval na zjištění, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR. Odkázal v tomto směru na rozsudek NSS č.j. 7 Azs 187/2004 ze dne 24.2.2005, podle kterého: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích*

států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodnění strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území ČR či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“ Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů. Projednal žalobu při jednání za účasti tlumočníka do jazyka ruského.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27.11.2012 žalobce uvedl, že má ukrajinskou národnost, je pravoslavného vyznání, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Vlast opustil dne 22.6.2012. O mezinárodní ochranu požádal společně se svojí družkou z důvodu obavy o svůj život, protože počátkem května, během fotbalového mistrovství Evropy sbíral podpisy pod petici na podporu Julie Tymošenkové a jejího převozu na léčbu do SRN, za což obdržel finanční odměnu (za každý podpis měl obdržet 100 hřiven). Sběr podpisů byl nelegální a lidé ho udali na policii. Po skončení této akce přišli k jeho rodičům, kde má trvalou adresu, policisté a vyhrožovali jim. Za peníze, které vydělal sběrem podpisů si s družkou vyřídili víza a z Ukrajiny odjeli. Chce zůstat mimo Ukrajinu, dokud se tam nezmění politická situace. Vlast opustil bez problémů, odletěl do ČR a dále do Belgie, kde požádal o azyl. Byl však převezen do ČR. Rodičům dosud chodí předvolání na policii. V případě návratu do vlasti neví, co by se stalo. V průběhu pohovoru, provedeného téhož dne uvedl, že ve vlasti neměl žádné jiné potíže než ty, které souvisely se sběrem podpisů na podporu Julie Tymošenkové. Po odevzdání archů s podpisy (sesbíral 500-700 podpisů), dostal zapláceno 5000 euro za týden práce. Uvedl, že lidé se nezajímali o to, co podepisují, dostali 200 hřiven za podpis. Na jeho adresu u rodičů chodili policisté a předvolávali ho k výslechu, ústně i písemně. Rodičům vyhrožovali neznámí lidé. K výslechu se nedostavil, bál se, že bude zbit a nucen podepsat něco co neudělal. V minulosti byl předvolán jako svědek rvačky, policisté ho zbili a donutili podepsat přiznání, že se rval i on. Od té doby má potíže s játry. Odmítl podepsat, byl jeden den zadržen a po intervenci známých propuštěn. Na policisty si tehdy nestěžoval, protože to dle jeho názoru nemá smysl. Svou současnou situaci neřešil přestěhováním v rámci Ukrajiny, protože se bál a nevěděl, co má dělat. Slyšel, že někteří lidé, kteří sbírali podpisy, měli také problémy. Potvrdil, že při odletu z Ukrajiny neměl žádné potíže.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Jedná se zejména o Zprávu MZ USA o stavu dodržování lidských práv na Ukrajině ze dne 19.4.2013 a 24.5. 2012, Informace MZV ČR č.j. 113285/2012-LPTP ze dne 19.9.2012, výroční zprávu organizace Human Rights Watch z ledna 2012, Zprávu

Amnesty International 2012-Trest smrti z března 2012, zprávu organizace Freedom House z března 2012, Informace obsažené v databance ČTK – Země Světa – Ukrajina. Zohlednil i žalobcem doložené materiály a lékařské zprávy (dne 29.11.2012 a 19.12.2012). Žalobci bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, této možnosti nevyužil. Nevznesl žádné námítky proti uvedeným informacím a podkladům ani žádné návrhy na jejich doplnění.

Při jednání soudu zástupci účastníků setrvali na svých návrzích a odkázali na svá písemná vyjádření.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nespĺňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce, výše uvedených informací o zemi původu a materiálů předložených žalobcem. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Žalovaným použité podklady pro vydání rozhodnutí pocházejí z vícero nezávislých informačních zdrojů a lze je považovat za objektivní. Samotný žalobce žádné návrhy

na doplnění dokazování v tomto směru neučinil. V dubnu tohoto roku žalobce do spisu doložil svazek listin, obsahující články z internetu a českého tisku, popisující obecně aktuální vývoj společensko-politické situace na Ukrajině, bez bližší identifikace ve vztahu přímo k jeho osobě. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nezmínil jakoukoliv diskriminaci své osoby ve vlasti z důvodů azylově relevantních. Ve vlasti se politicky neangažoval, ani se veřejně nijak neprojevoval. Vypověděl, že shromažďoval podpisy pod petici na podporu opoziční političky Julie Tymošenkové. Uvedenou a ojedinělou činnost však nevykonával z důvodu svého politického přesvědčení, ale za úplatu a jeho jediným motivem byl výdělek. V daném případě, kdy i lidé podepisující petici, tak nečili pro své politické přesvědčení, ale rovněž za úplatu, nelze uvedenou činnost žalobce považovat za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Soud je nucen ve shodě se žalovaným konstatovat, že tvrzení žalobce ohledně časového rozmezí vlastní akce shromažďování podpisů (během Mistrovství Evropy ve fotbale, které se dle oficiálních údajů konalo v Polsku a na Ukrajině v období od 8. června do 1. července 2012 a nikoli v květnu 2012), výše obdržené odměny, jakož i tvrzení o obtěžování ze strany policie, vykazují značné rozpory, čímž je věrohodnost osoby žalobce značně oslabena. Další rozpory, které žalovaný po provedeném správním řízení zjistil, se týkají tvrzení žalobce, že po incidentu, který měl s ukrajinskou policií v případě, kdy měl podat svědectví a byl policisty zbit a od té doby má potíže s játry. Z žalobcem předložených lékařských zpráv v ruském jazyce ze dne 24.2.2003 a 24.3.2011 totiž plyne, že žalobce má chronickou gastroduodenitidu a zvýšenou hladinu bilirubinu, v únoru 2003 a opakovaně až do roku 2010 se léčil na gastroenterologickém oddělení Poltavské dětské kliniky pro uvedené obtíže, které měl již tři roky předtím. Tyto zprávy pak vyvracejí jeho tvrzení, že potíže s játry má po incidentu s policií.

V řízení dle názoru soudu nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Jak je uvedeno výše, azylový příběh žalobce vykazuje znaky nevěrohodnosti jeho tvrzení. K otázce věrohodnosti soud odkazuje na výše citovanou judikaturu. Žalobce hodnověrně nedoložil, proč by mu mělo ve vlasti hrozit pronásledování z azylově relevantních důvodů. Z vlasti odcestoval legálně na základě vlastního cestovního dokladu, českého víza a bez jakýchkoliv problémů, společně se svou přítelkyní. Jak bylo v průběhu správního řízení dále zjištěno, přítelkyně žalobce, která rovněž požádala v ČR o azyl, vzala svou žádost zpět a dne 11.2.2013 se v rámci dobrovolné repatriace vrátila na Ukrajinu. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, přičemž žádost o mezinárodní ochranu podal z důvodu legalizace svého pobytu na území ČR (včetně výše uvedeného odkazu na ustálenou judikaturu), se soud plně ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který

sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu, na jeho získání není právní nárok. K jeho udělení se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak jistě krom výše uvedeného odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.* Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu žalobci je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací i od samotného žalobce, s nimž se vypořádal a z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce neuvedl žádné opodstatněné azylově relevantní obavy pro případ návratu. Soud po zhodnocení jeho výpovědí, které vykazují značné rozpory, na pozadí výše citovaných informací s přihlédnutím k aktuálnímu stavu společensko-politické situace na Ukrajině nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Soudu je z úřední činnosti známo, že aktuální politická situace na Ukrajině není ještě zdaleka stabilní, k moci se dostaly opoziční politické síly. Žalobce se však o politické dění nezajímal, přímo se nijak neangažoval ani neprojevoval, a proto v případě návratu do vlasti není ohrožen ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: *„Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“.*

Krajský soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové 23. června 2014

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně